

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Jens Baggesen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Jens Baggesen", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_445-txt-shoot-idm108.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jens Baggesen.

*Deyr fe,
deyia fræudir,
deyr sialfr it sama;
enn ords-tir
deyr aldregi
hveim er ser godan getr.
Havamal.*

- 1 **S**aa er da brudt din Vandrings-Stav,
Og du er sjunket under Mulde,
Hvor ingen Blomster paa din Grav
Kan groe for Slud og Vinter-Kulde,
Hvor, ved din Skygges Alpe-Gang,
Kun toner en Skiærslipper-Sang!
- 2 Ja, faldet er i Fiende-Vold
Dit Støv, og saa dit Efter-Mæle,
Thi Runen ristes her paa Skjold
Med Odd, som vil ei trædsk sig fjæle:
Med fiendtlig Haand, som visne vil,
Før Venner den sig lyver til!
- 3 Saa visner jo vor Skjalde-Haand,
Naar Staal-Pen gaaer paa Skjolde-Plade,
Er Redskab kun for Liv og Aand,
Med Fugle-Fjer paa Blomster-Blade,
Er, naar den kold sig farver rød,
En Vaaben-Drager kun til Død!
- 4 Men er jeg Fiende til den Trold,
Som, da han blændede dit Øie,
Mod Danmark førde Avinds-Skjold,
Og stjal en Lov-Sang fra det Høie;
Da er jeg og hver Runes Ven,
Vor Moder risted med din Pen!
- 5 Tænk ei, jeg tramper paa din Grav,
Tænk ei, jeg smiler ved din Baare,
Tænk ei, jeg ved din brudte Stav
Jo fælde kan en Vemods-Taare,
Fordi langt mindre end dit Kald
Dit Navn er nu i Skjalde-Tal!
- 6 Ei har sig Verden Tunger nu
Som, Skjald, i dine unge Dage,
Da med sit Blænd-Værk Sind og Hu
Den fængsled hos dit Kuld saa fage;
Men blev den bedre vel, fordi
Elendig blev dens Poesi!
- 7 Nu Visen gjør ei Vinen god,
Og Blomme-Slør er reent af Mode,
Nu Østers-Smil og Drue-Blod
Gjør slette Vers og Venner gode,
Saa Verden i en vittig Ven
Har tabt langt meer end han i den!

- 8 Nu er i Dana-Daphnes Lund
Der for det Meste tomt og øde,
Og toner Sangen, er det kun
For Døve sødt som for de Døde,
Saa glad det gjør ei Skjald i Hu
Hvad han af Røst har meer end Du!
- 9 Tilovers er nu Aand og Sang,
Man har alt Nok i Kiød og Klinken,
Tilovers nu i Dane-Vang
Er Nattergalen som Bog-Finken,
Man huger bedst den Fugl i Haand,
Man skiærer selv for Tunge-Baand!
- 10 O, derfor Pral er langt fra os,
Som vrantne klimpre end paa Strænge,
Som føle: Tidens Smag til Trods,
Vi fløi for høit og sang for længe,
Vi overleved dig ei blot,
Men alle snart som hørde godt!
- 11 At ei engang du fandt din Grav
Hvor, som vi haabe, dog ad Aare,
Naar Soel opstaaer af Nordens Hav,
Der triller for hver Skjald en Taare,
Det er et Vanheld stort, hvorpaa
Hver Aand sig dog berede maa!
- 12 Men hvor os kastes end vor Grav,
Det være sig ved Elbens Rende,
Det være sig bag Vester-Hav,
O, aldrig kunde vi dog nænde
At ønske, vi var født til Sang
I anden Lund end Dane-Vang!
- 13 O, sikkerlig vi og bedrog
Os ved det allerstørste Bytte;
Thi intet bedre Hjerte slog
For Skjaldene i Borg og Hytte,
End hvor til Hjarne Freia huld
En Krone slog af Taare-Guld!
- 14 O, liflig er den Krones Glands
For alle Hjarnes Ridder-Svende,
Som paa en grøn Maigreve-Krands
Er mellem Tusinder at kiende;
Thi som Gamle, saa de Nye
Har alle Sommer ridt ad By!
- 15 336 Ja, det er Sagas Kiende-Tegn
Paa smaa og store Dane-Skjalde,
At Sol-Skin de og Gylden-Regn
Kun hendes Smil og Taarer kalde,
Hvis Hjerte smeltede ved Sang
Paa Moders-Maal i Dane-Vang!
- 16 O, dette Hjerte kan ei briste,
Saalænge Aanden boer i Støv,
Saa de skal mindes med de Sidste,
Hvis Krands er af Bøge-Løv,
Som falder af hvert Efter-Aar,
Men springer deilig ud i Vaar!
- 17 Lad Tanke-Dyr kun prale af:
De ræddes ei for Dødens Kulde,
Og tage gierne med i Grav
Alt hvad de gjorde over Mulde!

- Lad dem kun spotte Skjaldens Gru
For hvad dem aldrig randt i Hu!
- 18 Vi veed det vel: alt Kiød er Hø,
Men hvad de Fleste ikke vide,
Er, at kun Levende kan døe,
Og Glædens Kyndinger kun lide,
Kun Mennesker, ei Dyr det veed,
Hvi Manden er ad Muld saa leed!
- 19 O! derfor er det Skjaldens Trøst,
Som kiender Livets Sorg og Glæde,
At levende dog er hans Røst,
For Hjerter som kan lee og græde,
Og dele gjerne Liv igien
Med deres levelystne Ven!
- 20 Mens det som fødtes kun til Død
Sig taber i de Dødes Rige,
Skal, Baggesen, med Stemme sød
Det Levende fra Graven stige,
Og vandre med vor Moders Æt,
Til Tidens Løb gjør Jorden træet!
- 21 Hvorhøit paa Grimsele du steg,
Maa et germanisk Øie maale,
Men Skalke-Smil og Lynilds-Leg
Saae Danmark fra dit Øie straale,
De Rynker glatte skal i Vang,
Saalænge Skov har Fugle-Sang!
- 22 Hvor stor du var, da størst du blev,
Derom jeg fiendtlig tier stille,
Men hvi al Danmark du henrev,
Dengang da du var meget lille,
Det vil man aldrig undres paa,
Thi det kan Dane-Børn forstaae!
- 23 Hvad fiendtlig her, med Staalpen haard,
Jeg overskaaret har paa Skjoldet,
Maae Vennerne i Geirods-Gaard
See til at gjøre heelt og holdet,
Thi kun hos dem du haver Priis
Tilgode meer end stykkeviis!
- 24 Men naar engang, med opslidt Pen,
Jeg samlet er til mine Fædre,
Ei kræve maa min bedste Ven
Af mine Fiender Retten bedre,
End jeg den gjorde dig i Dag,
Og da vi stod i Vaaben-Brag!
- 25 Er Fiende-Rosen knap og kold,
I Varighed og knap sin Lige
Har, immergrønt fra Old til Old,
Det Naale-Træ i Aandens Rige,
Hvis Torne-Løv til Krands er hvast
Men bærer høit hvad ei der brast!